

DVOJNO PRAZNOVANJE ABRAHAMA

Avtorica: Ana Pia Debeljak, OTK Škofljica

Sem Opel Rekord P2, model zgornjega srednjegarazreda in naslednik Opel Rekorda P1. Ta model so začeli pri Oplovih izdelovati po kolektivnem dopustu v avgustu 1960, konstruktorji pa so že gledali v prihodnost. Do decembra so izdelovali dvovratnike, na praznovanje novega leta 1961 so se kupci odpeljali s štirivratniki šestdesetih konjskih moči.



dovoljenje dobil pri MSNZ Ljubljana v Socialistični federativni republiki Jugoslaviji. Dobil sem tudi nalepko YU. Dovoljenje so mi vsako leto podaljševali, vse do 9. julija 1991. Vozilo je lastnica odjavila in vrnila registrske tablice.



Bilo je leto 1962, ko so na velikih stiskalnicah iz pločevine oblikovali mojo karoserijo. Na tekočem traku so me začeli sestavljati, potoval sem od enega delavca do drugega, lepo so me polakirali v zeleno barvo, dobil sem poskočen motor, sedeže so oblazinili v kombinaciji blago-usnje v sivi barvi. V rezervoar so natočili meni ljubo pijačo – bencin, delavec je sedel za volan, obrnil ključek, zapredel sem, se v počasni vožnji zapeljal na tovarniško dvorišče in se pridružil avtomobilom, ki so bili izdelani tisti dan. Izračunal sem, da je bilo na dan narejenih približno 940 avtomobilov, če je bilo vseh Opel Rekordov P2 v 32 mesecih narejenih 754.385. Imam 1.5 litra prostornine, 50 konjskih moči in tristopenjski menjalnik. Sem dvovratna limuzina, moja posebnost so prednji sedeži, ki so narejeni kot klop, do zadnjih treh sedežev se pride s preklopom. Na stebričku, na katerega so pritrjena vrata, imam pozicijsko luč, spredaj belo, zadaj rdečo.

Do leta 1977 sem se vozil po Nemčiji, občasno sem se pripeljal na dopust v Slovenijo, v sredini marca tega leta sem prometno

Od Irene na Vrhniki sem se poslovil v juliju 1992. Od Pavleta iz Moravč sem pot nadaljeval januarja 2004 in se za nekaj časa ustalil pri Danijelu v Torovem pod napuščem velikega gospodarskega posloplja. Pri dvainštiridesetih letih sem bil že senior, potreben popravila. Rja se je počasi zajedala v prage in blatnike, zacvetel sem na mnogih krajih. Zmanjkovalo mi je energije, začel sem pokašljevati. Danijel me je razstavil, kleparska orodja so se sprehajala po meni, enkrat bolj, drugič manj болоče, opečen sem bil od varilnega aparata. Vse sem potrpežljivo prenašal, saj vem, da za dežjem posije sonce. Peskanje me je žgečkalo, bolje sem se počutil v rdeči

temeljni barvi.

Radost sem občutil takoj, ko me je Danijel spet začel sestavljati. Že sem videl belo črto na črnem asfaltu in kilometre obcestnih travnikov, gozdov, naselij in ljudi, ki so mi mahali, saj sem vendar drugačen od današnjih avtomobilov. Mojega veselja je bilo kmalu konec. Bil sem speskan, kleparsko narejen, a sprednji blatniki se niso prilagajali moji havbi. No lepše se reče pokrovu motorja. Danijel je obupal, začel je računati, koliko stroškov bo še imel z menoj. Objavil je oglas o prodaji, spoznal sem, da se bom spet selil.

V marcu 2006 se je na dvorišču ustavil tovornjak, potisnili so me vanj in zaprli cerado. Bil sem popolnoma nemočen, brez motorja, vrat, sedežev. Ko sem se nekoliko privadil temi, sem skušal ugotoviti, kot nas vodi pot, a brez uspeha. Vozili smo se dobro uro, razložili so med pred neko strojno lopo, ki je postala moj novi dom. Čez nekaj dni je pred lopo ustavil avto, tokrat je bil kombi. Pripeljali so vse moje dele, jih zložili poleg mene in odšli. Bil sem razočaran. Iz pogovorov sem zvedel, da sem pri Francetu v Malih Laščah.

Minilo je celo leto in nekaj mesecev. Pomlad



se je prevesila v toplo poletje. Pred lopo sem zaslišal glasove. Končno se je France odločil, da si me dodobra ogleda in se loti dela. Prepeljal me je v manjšo delavnico, v kateri je dišalo po motornem olju in barvah. Na dvorišču sem opazil Opel super 6, letnik 1937. Bil je lepo polakiran s temnejšo rdečo barvo, črnimi blatniki in velikimi lučmi. Ob misli, da bom tudi sam tako restavriran, sem si dejal, da se je splačalo čakati.

A čakati sem moral še štirinajst dni, kajti France je odšel na dopust. Potem se je začelo. Blatniki so bili v treh dneh na svojem mestu, malo je potegnul tu, malo tam. Kadar ni šlo vse po redu, je sedel na stol, prekrizal noge, me gledal in premišljeval. Pokrov motorja se je lepo prilegal, prav tako tudi vrata. Počutil sem se veliko bolje in z optimizmom sem čakal, kaj se bo še dogajalo. Pokital me je z grobim kitom z aluminijastimi delci, ki prekrije





poškodovane in varjene dele. Za to grobo kitanje je uporabil porozen kit. Strjevanje tega kita potrebuje določen čas in to je šele začetek konca. Potem me je prekril z rdečo temeljno barvo, ki omogoča, da se vidijo napake. Površina je bila groba, zgladil jo je z vodobrusnim papirjem številka 220. Sledilo je fino kitanje s poroznim kitom. Po prvem brušenju sem dobil novo plast temeljne barve in vodobrusni papir številka 400. Po mokrem brušenju so nastale mokre sledi, razpoke so se pobelile. Tri mesece sem bil spet na čakanju, da se je vse dobro posušilo, France tudi ni imel časa zame in zapadel je že prvi sneg.

Naslednja pot je vodila v lakirnico. Vsega me je polepil s časopisnim papirjem, samo streha je ostala nepokrita. Streho je očistil, da na njej ni bilo nobenega prahu. Vstopil je v belem kombinezonu in z lakirno pištolo v roki in že sem začutil rahlo pršenje bele barve. V lakirnici sem ostal dva dni. France je spet prišel. Tokrat je zalepil streho, me spet očistil in dobil sem svetlo rdečo barvo. Takoj sem si bil všeč.

V nekaj dneh mi je vstavil motor, ki je brezhibno deloval. Popolnoma imam obnovljeno električno. Pri montaži se je potrudil, da je vsak del in vijak identičen originalu. Veliko problemov so mu delala tesnila okrog oken. Ponosen pa sem na vse kromirane dele.

Končno sem se zapeljal iz delavnice v strojno lopo. Spoznal sem, da je France velik ljubitelj starodobnikov znamke Opel. Pridružil sem se rumeni Opel Olypii, letnik 1954, zelenemu

Opel Rekordu, letnik 1955 in temno rdečemu Oplu Super 6, letnik 1937. Med njimi sem bil najmlajši. Za vsakdanjo rabo ima novejšo Opel Merivo.

Štiri leta sem prebival med sorodniki. Nekajkrat na leto je vsakega izmed nas zapeljal na kratko vožnjo po poljski poti, saj nismo registrirani. Pa tako si želimo, da pokažemo, kaj kljub letom še zmoremo. V začetku letošnjega leta se je France odločil, da me bo oddal zaradi pomanjkanja prostora. Njegova želja je bila, da bi se preselil k nekomu, ki bo res pravi ljubitelj starodobnikov. Fotografirali so me in objavili oglas na sodobnem internetu. Takoj je bilo nekaj klicev na mobilni telefon, a Franc se nanje ni odzval. Zdi se mi, da mu je bilo vseeno malo hudo pri srcu.

Nekaj dni po objavi sta se z ženo v deževnem vremenu peljala proti Ljubljani. France ji je omenil, da ga je klicala neka gospa, ki se presenetljivo dobro spozna na starodobnike. Ana Pia mu je odvrnila: »Kaj pa če ga potrebuje za darilo možu?«. On se je samo nasmehnil in peljala sta dalje. Po nekaj minutah je zazvonil mobilni telefon in sorodnik te gospe si me je želel ogledati. France in Ana sta se takoj vrnila domov in tisti dan sem bil zaaran.

Ure in minute so mi počasi tekale od nestrpnosti. Komaj sem čakal, da grem v svet. In v soboto so prišli. Štirje z avtoprikolico. Dež je rosil, jaz pa sem bil vseeno vesel. Zagledal sem zadovoljne in nasmejane obraze. Gospa se je želela peljati z menoj in rad sem ji ustregel. Naredila sva en krog, da sem se poslovil od Malih Lašč. Na Škofljici so uredili formalnosti s prepisom, malce se je



sicer zapletlo, ker me niso našli v računalniku. Odpeljali smo se proti Štajerski. Gospa mi je zašepetala, da bom z njenim možem praznoval Abrahama, da bom dobil veliko pentljo, da mi bodo uredili homologacijo in pridobili certifikat in še, da imajo pri hiši tri novodobne avtomobile znamke Opel. In da je srečna, ker me je našla.

Do tu sem povedal svojo zgodbo Ani in ona jo je objavila v glasilu Starodobnik, ki ga je izdal Oldtimer Club Škofljica za 17. vseslovensko srečanje ljubiteljev starodobnih vozil.

Da ne bi Branko, moj novi lastnik, kaj posumil v primeru, če bi dobil revijo v roke, njegovega imena, imena gospe Lidije in njenega sina Tadeja, nisem omenjal. Sedaj lahko povem tudi to, da je gospa Lidija Branku rekla, da gre v službo, sin Tadej pa v Avstrijo. Sorodnikoma Jožetu in Bebi, ki sta tudi prišla pome, pa Branku tako in tako ni bilo treba polagati računov, kam gresta.

Vožnja na avtoprikolici do Maribora je bila nadvse prijetna, kljub rahlemu rosenju izpod neba. Svoje zasilno prebivališče sem dobil v težko dostopni garaži in v njej sem prebil kar tri mesece. Sonca nisem nikoli videl, balo so se, da me ne bi poškodovali.

In je le prišla zadnja nedelja v juliju. K Branku so začeli prihajati sorodniki in prijatelji z lepimi željami, sam pa sem se skrival za bližnjim vogalom, jih opazoval ter se pripravljaj na start. Zapeljal sem se pred Branka, opazil sem njegove rosne oči in še sam potočil kapljico olja. Ne samo Branko, vsi povabljeni so bili presenečeni in navdušeni, nato pa sem se

z Brankom in Lidijo zapeljal po dvorišču in bil ponosen na najino praznovanje Abrahama. Ana Pia je Branku poslala tudi revijo Starodobnik in voščilo z naslednjo vsebino:

Ko te sreča striček Abraham,
povpraša: »Branko, kam pa kam?«
Odgovor se glasi »se med oldtimerje podam,
v oplu rdečem po mestu popeljam.
Naj bo klanec al' ravnina,
srečna naša je oldtimerska družina.«

Zdravja, sreče in veselja še na mnoge dni,
na cesti novodobni se starodobnika volan vrti.

Po dobrih treh tednih pa je naša Lidija poslala e-mail v Male Lašče in se zahvalila za članek v časopisu in voščilnico. Napisala je, da je bilo darilo – to sem seveda jaz Opel record, letnik 1962 – fantastično.

Napisala je še: »Uspelo nam je do konca vse prekriti in skriti tako, da je bilo presenečenje res popolno. Tekle so tudi solze, sreče seveda. Manjkajoča črka »L« je bila na avtu že v dveh dneh, žal ni šlo hitreje, ker je bila vmes nedelja. Zelo pogosto se dogaja, da med pogovorom obrnemo temo na starodobnika. Pri nas se vse vrti okoli naše velike pridobitve.«

Za konec bom pa še sam povedal, da prebivam v garaži in ob meni je vsak prosti trenutek Branko, na katerega sem se že navezal, saj sva vendar ista letnika. Bo že držalo, kar pravijo, prišel sem v prave roke.

